

Тръгнахме. Стигнахме до селището. Редно бѣше веднага да поемемъ нагоре, къмъ планинската хижа, гдето щѣхме да ношуваме, но винцето на мѣстния ресторантъ наруши маршрута ни. Когато поехме пжть, вечерниятъ мракъ бѣше толкова слезналъ, че едвамъ се виждахме по пжтя. Освенъ това водачитѣ ни бързо изчезнаха напредъ, и въ дружината настѣпи смуть. Чуваха се само откъслечни, ту сърдити, ту плахи викове. Азъ бѣхъ останалъ накрая на групата и догонвахъ съ мжка очертанята на последния отъ групата предъ мене. Напрегнахъ сили и го настигнахъ. Той бѣше доста възрастенъ господинъ, при това натоваренъ съ обемиста раница, натѣпкана съ дрехи и провизии. За щастие, той знаеше пжтя, и поехме двама по-спокойно напредъ.

Отъ него разбрахъ, че водачитѣ ни били отъ клуба на планинаритѣ. Отивали да посетятъ този дѣлъ на Рила, защото имало тамъ една скала, прѣгоденъ обектъ за завладяване — както самъ той се изрази по планинарски. Чакъ сега разбрахъ, защо тѣхната екипировка бѣше тѣй странна: вжжета около пояситѣ, всевъзможни желѣзни куки, гвоздеи и бастуни съ желѣзни остриета и разни други сѣчва...

Довлѣкохме се въ хижата къмъ полунощъ. Рано сутринята, още пѣтли не пропѣли, както се казва, всички въ хижата бѣхме на крака. Планинаритѣ закусаха вече и, както узнахъ отъ моя спжтникъ, готвѣха се да потеглятъ къмъ обекта за атакуване. Любопитството ми растѣше: искаше ми се да видя, като какъ ще изпълнятъ тежката си задача, макаръ че скалата била доста далече и нависоко въ планината. Тръгнахъ съ тѣхъ. Другарь ми бѣше пакъ моятъ възрастенъ познайникъ, който, разбира се, нѣмало да се изкачва, а щѣлъ само да присѣтствува, като наблюдателъ.

Презъ цѣлия пжть азъ крачехъ и мълчехъ, а другарьтъ ми говорѣше неспирно: посвещаваше ме въ тѣн-